

ปัญหากฎหมายในการใช้อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วย การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 18 และมาตรา 20¹

พรทิพย์ งามแสงสิริทรัพย์²

จากการศึกษาเกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ และการกระทำที่ถือว่าเป็นความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติมตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ได้ถูกประกาศใช้เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบันระบบคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตได้เข้ามามีบทบาทในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ และความมั่นคงของประเทศ แต่ความก้าวหน้าที่เกิดขึ้นนี้ก็นำไปสู่การกระทำความผิดโดยมีระบบคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือ และมีการพัฒนารูปแบบของการกระทำความผิดที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น จึงทำให้ต้องมีการพัฒนาและแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเพื่อให้สามารถรองรับต่อสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม โดยที่พระราชบัญญัตินี้ได้บัญญัติถึงลักษณะของการกระทำเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่จะถือว่าเป็นความผิด และได้บัญญัติถึงอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการดำเนินงานเพื่อสืบสวนสอบสวนหาข้อเท็จจริงและตัวผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ตลอดจนได้บัญญัติถึงอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ซึ่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ก็มักเกิดประเด็นที่เป็นข้อถกเถียงในสังคมอย่างกว้างขวาง โดยถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นกฎหมายที่มีลักษณะความผิดที่ค่อนข้างกว้างทั้งยังมีความคลุมเครือและต้องอาศัยการตีความ ซึ่งอำนาจในการตีความก็ย่อมอยู่ภายใต้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ อันอาจก่อให้เกิดการใช้อำนาจดุลพินิจของเจ้าหน้าที่จนเกินสมควร และอาจส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน จนทำให้ในบางกรณีพระราชบัญญัตินี้ได้รับคำกล่าวหาว่าเป็นกฎหมายที่ถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองของรัฐ ทั้งนี้จากการศึกษาก็พบว่าพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ยังมีข้อบกพร่องของถ้อยคำที่ใช้ในบทบัญญัติ โดยเป็นปัญหาที่บท

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายในการใช้อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 18 และมาตรา 20 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.พันธ์เทพ วิฑิตอนันต์ และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คนพร จิตต์รุ่งเกียรติ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มณฑิลา ภักดีคง

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

กฎหมายใช้ถ้อยคำที่มีความไม่ชัดเจน คลุมเครือ ทำให้ต้องอาศัยการตีความ อย่างเช่นในมาตรา 18 ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่วางหลักเกี่ยวกับอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการดำเนินงานตามพระราชบัญญัตินี้ และมาตรา 20 ที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการสั่งระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะเป็นความผิด

จากการศึกษาจึงทำให้ทราบว่าบทบัญญัติที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ยังมีถ้อยคำที่มีความคลุมเครือ ขาดความชัดเจน และต้องอาศัยการตีความ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่ง การใช้อำนาจดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการพิจารณาการกระทำที่ถือว่าเป็นความผิด ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 มาตรา 18 เห็นว่าการใช้ถ้อยคำที่ว่า “ในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้” มีความไม่เหมาะสม และไม่ชัดเจนเพียงพอในการที่จะก่อให้เกิดอำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการสืบสวนและสอบสวนเพื่อแสวงหาพยานหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิด และเพื่อหาตัวผู้กระทำความผิด เพราะถ้อยคำดังกล่าวมีความหมายในลักษณะที่กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถใช้อำนาจสืบสวนและสอบสวนได้ แม้จะเป็นเพียงกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำความผิดเท่านั้น กล่าวคือ แม้ว่าการณินั้นอาจจะยังไม่มีมีการกระทำความผิด แต่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำความผิด พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ก็สามารถใช้อำนาจที่จะสืบสวนและสอบสวนเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานได้ เป็นบทบัญญัติที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ใช้อำนาจดุลพินิจในการพิจารณาว่า กรณีใดที่จะถือว่ามีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำความผิด ซึ่งแท้จริงแล้วอาจจะยังไม่มีมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เกิดขึ้นแต่อย่างใดก็เป็นได้ หากกรณีเพียงแต่เป็นที่น่าสงสัย พนักงานเจ้าหน้าที่ก็สามารถที่จะใช้อำนาจดำเนินการสืบสวนและสอบสวนบุคคลที่ต้องสงสัยนั้นได้แล้ว ซึ่งแม้ว่าบุคคลที่ต้องสงสัยจะยังไม่อยู่ในฐานะของผู้กระทำความผิด แต่ในการสืบสวนและสอบสวนดังกล่าวก็ต้องส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลนั้น เพราะอาจจะต้องเสียเวลาเพื่อให้ความร่วมมือในการสืบสวนและสอบสวน หรืออาจต้องได้รับความเสียหายในทางธุรกิจและทรัพย์สิน หรืออาจจะต้องเสียหายในชื่อเสียงเพราะอาจถูกเข้าใจว่าเป็นผู้กระทำความผิดก็เป็นได้ อีกสาเหตุหนึ่ง คือ ในการพิจารณาว่า กรณีใดและขนาดใดจึงจะถือว่าเป็นกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำความผิดนั้น ล้วนแล้วแต่อยู่ในอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะพิจารณาก็ต้องอาศัยอำนาจดุลพินิจ โดยเป็นกรณีที่ไม้อาจทราบได้ถึงความชัดเจนของหลักเกณฑ์ที่จะนำมาใช้ในการพิจารณาว่าการกระทำที่จะถือว่าเป็นความผิด

ประเด็นปัญหาที่สอง ความซ้ำซ้อนในการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 มาตรา 20 วรรคหนึ่ง (3) โดยแม้ว่าประเด็นปัญหานี้จะไม่ได้ถูกกล่าวถึงแต่ก็ถือเป็นประเด็นปัญหาที่มีความสำคัญไม่แพ้ปัญหาอื่น เพราะจากการศึกษาทำให้พบว่าขั้นตอนในการระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์มี ลักษณะที่เป็นความผิดอาญาตามกฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา หรือกฎหมายอื่นซึ่งข้อมูล คอมพิวเตอร์นั้นมีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน เมื่อกรณีพบว่าเป็น ข้อมูลคอมพิวเตอร์เหล่านี้ก็ต้องมีขั้นตอนอีกหนึ่งประการก่อนที่จะดำเนินการร้องขอต่อศาล คือต้องมี เจ้าหน้าที่ตามกฎหมายนั้นหรือพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาร้องขอ เสียก่อน พนักงานเจ้าหน้าที่จึงจะสามารถดำเนินการร้องขอต่อศาลเพื่อให้มีคำสั่งระงับการทำให้แพร่หลาย หรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นได้ ซึ่งเมื่อได้พิจารณาถึงลักษณะข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวที่อาจถูกร้อง ขอให้ต้องระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้น ส่วนใหญ่มักจะพบว่าข้อมูลคอมพิวเตอร์ นั้นปรากฏลักษณะที่ชัดเจนว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นความผิดอยู่แล้ว โดยที่ไม่ต้องรอให้เจ้าหน้าที่ตาม กฎหมายนั้นหรือพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาพิจารณาและร้องขอเข้ามา ว่าข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ผิดกฎหมาย เช่น ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นความผิด อาญาตามกฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา ได้แก่ เว็บไซต์ขายสินค้าออนไลน์ที่มีการขายสินค้าที่ละเมิด เครื่องหมายการค้า หรือกรณีเว็บไซต์ที่มีการเปิดให้รับชมหรือการเปิดให้ดาวน์โหลดภาพยนตร์หรือซีรีส์ซึ่ง เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ และในส่วนตัวอย่างข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นความผิดอาญา หรือกฎหมายอื่นซึ่ง ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นมีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ได้แก่ กรณี เว็บไซต์ที่มีการโฆษณาการเล่นพนันออนไลน์ รวมถึงการเปิดให้เล่นพนันออนไลน์ หรือกรณีเว็บไซต์ที่มี การจำหน่ายหรือเผยแพร่ภาพยนตร์ลามก เป็นต้น ดังนั้นพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ก็ ย่อมสามารถที่จะรู้และเข้าใจได้ว่าข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นความผิดและอาจถูก ร้องขอให้ศาลมีคำสั่งระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นได้ การที่กฎหมายกำหนด ขั้นตอนให้ต้องมีการร้องขอจากเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายนั้นหรือพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญาเสียก่อน พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้จึงจะร้องขอต่อศาลให้มีคำสั่งระงับ การทำให้แพร่หลายหรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นจึงเป็นขั้นตอนที่มีลักษณะซ้ำซ้อน เพราะเป็นการเพิ่ม ขั้นตอนในการบังคับใช้กฎหมายโดยไม่จำเป็น ขั้นตอนที่ซ้ำซ้อนของกฎหมายนี้อาจทำให้เกิดความล่าช้าใน การบังคับใช้กฎหมาย และเกิดความล่าช้าในการที่จะป้องกันข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ถือว่าเป็นพยานหลักฐาน เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงและแสวงหาตัวผู้กระทำความผิดเหล่านั้นต่อไป เพราะในความล่าช้าดังกล่าวอาจทำให้ ผู้กระทำความผิดกระทำการอื่นใดเพื่อปิดบัง เคลื่อนย้าย หรือคัดลอกข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ถือว่าเป็นความผิด

ดังกล่าวขึ้นไปเสียก่อนที่จะมีการสั่งระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นออกจากคอมพิวเตอร์ เช่นนี้จึงอาจส่งผลกระทบต่อเจ้าของข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้น หรือผู้ที่อาจได้รับความเสียหายจากข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ถือว่าเป็นความผิดก็เป็นได้

ประเด็นปัญหาที่สาม การใช้อำนาจในการพิจารณาข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 มาตรา 20 วรรคสอง เห็นว่า ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ มาตรา 20 วรรคสอง การใช้ถ้อยคำที่ว่า “ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน” เป็นถ้อยคำที่ต้องอาศัยการตีความ เพราะกฎหมายไม่ได้มีการกำหนดความหมายและขอบเขตในการพิจารณาไว้อย่างชัดเจนว่า ข้อมูลคอมพิวเตอร์ในลักษณะใดที่จะถือว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งเมื่อมีการกำหนดบทกฎหมายไว้เช่นนี้ ในการพิจารณาจึงต้องอาศัยการตีความ ดังนั้นความไม่ชัดเจน และความคลุมเครือ จนทำให้ต้องอาศัยตีความ อาจก่อให้เกิดความสงสัยในการใช้อำนาจ และความไม่เป็นธรรม หรือการเลือกปฏิบัติขึ้นก็เป็นได้ นำไปสู่ความไม่น่าเชื่อถือของกฎหมายและผู้ใช้อำนาจตามกฎหมาย อนึ่งแม้ว่าบทบัญญัติตามมาตรานี้จะไม่ใช่โทษที่เป็นโทษในทางอาญา แต่กรณีที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งได้เผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์และต้องถูกสั่งระงับการแพร่หลายหรือถูกลบข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้น ก็ถือเป็นการกระทำที่ส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนซึ่งเกิดขึ้นจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ ในการบัญญัติกฎหมายที่มีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเช่นนี้ก็ย่อมต้องคำนึงถึงหลักประกันสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเพื่อให้ประชาชนได้รับความคุ้มครองด้วย เช่นนี้กฎหมายจึงต้องมีถ้อยคำที่มีความชัดเจน ไม่คลุมเครือ หรือไม่มีลักษณะที่ต้องอาศัยการตีความของบุคคลหนึ่งบุคคลใด หรือหน่วยงานหนึ่งหน่วยงานใด ทั้งนี้ก็เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงกฎหมายต่าง ๆ ได้อย่างสะดวก ทำให้ประชาชนสามารถเข้าใจกฎหมายได้ง่ายเพื่อที่จะปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้อง

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 ผู้ศึกษามีความเห็นว่ เมื่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 เป็นกฎหมายที่มีบทลงโทษในทางอาญา และอาจส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล จึงมีความจำเป็นอย่างยี่งที่ต้องเป็นบทบัญญัติที่มีความชัดเจน โดยเพื่อที่จะช่วยลดปัญหาของความไม่ชัดเจนและความคลุมเครือของบทบัญญัติ จึงได้มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ปัญหาการใช้อำนาจดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการพิจารณาการกระทำที่ถือว่าเป็นความผิด ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 มาตรา 18 ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้แก้ไขถ้อยคำจากเดิมที่ว่า “ในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้” เป็นถ้อยคำว่า “ในกรณีมีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เกิดขึ้น” แทน ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการพิจารณาว่ากรณีใดที่ต้องดำเนินการสืบสวนและสอบสวนเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงและตัวผู้กระทำความผิด หรือการกระทำที่ถือว่าเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งเมื่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายมีความชัดเจน ก็จะไม่เป็นที่สงสัยในการที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะดำเนินการสืบสวนและสอบสวน และจะทำให้ไม่เกิดการตั้งคำถามว่ากรณีใดบ้างที่จะถือเป็นกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำความผิด

2. ปัญหาความซ้ำซ้อนในการบังคับใช้กฎหมายตามตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 มาตรา 20 วรรคหนึ่ง (3) ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้แก้ไขบทบัญญัติโดยตัดข้อความที่ว่า “และเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายนั้นหรือพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ร้องขอ” ทั้งนี้เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้สามารถร้องขอต่อศาลให้มีคำสั่งระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์ได้เมื่อพบว่าข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะเป็นความผิด และป้องกันความล่าช้าในการดำเนินงานตามมาตรานี้ อนึ่งในการร้องขอให้มีระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์ก็ย่อมต้องถูกพิจารณาตรวจสอบโดยองค์กรศาล ก่อนที่จะมีคำสั่งระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวอยู่แล้ว

3. ปัญหาการใช้อำนาจในการพิจารณาข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนตามตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 มาตรา 20 วรรคสอง ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้แก้ไขถ้อยคำจากเดิมที่ว่า “ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน” เป็นถ้อยคำว่า “ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อประชาชน” แทน ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการใช้อำนาจเพื่อพิจารณาว่าข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดสมควรถูกสั่งระงับการแพร่หลายหรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าว และเพื่อไม่ให้เกิดความสงสัยในการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ป้องกันความไม่เป็นธรรม หรือการเลือกปฏิบัติที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาของพนักงานเจ้าหน้าที่

เอกสารอ้างอิง

สราวุธ ปิตียาศักดิ์. คำอธิบายพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

และ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2561.

สาวตรี สุขศรี. กฎหมายว่าด้วยอาชญากรรมคอมพิวเตอร์และอาชญากรรมไซเบอร์. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2563.

ปิ่นณวิษ ทัพภวิมล. “ปัญหาในการระงับการแพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามมาตรา 20 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2552.